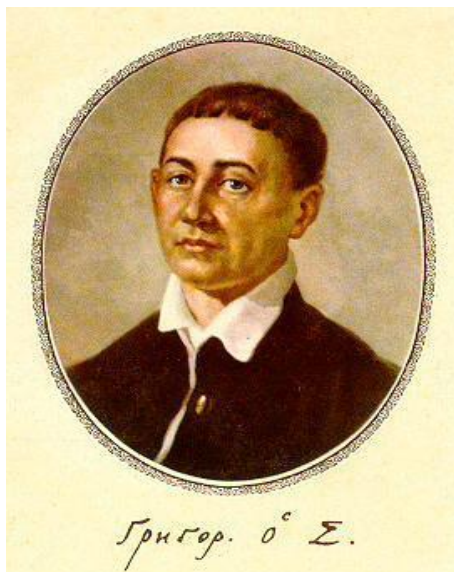

Міністерство освіти та науки України
Державний заклад «Південноукраїнський національний
педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»

Історико-філологічний факультет
Кафедра української та зарубіжної літератур

**Літературна творчість Григорія Сковороди й сучасність
(до 300-річчя від дня народження)**

Збірник наукових статей

Одеса
2022

УДК 821.161.2.09

Рекомендовано до друку Вченою радою Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського (протокол № 4 від 27 жовтня 2022 року)

Редакційна колегія

Бандура Т. Й., кандидат філологічних наук, доцент – відповідальний редактор

Авксентьєва Г. А., кандидат філологічних наук, доцент – відповідальний редактор

Боева Е. В., кандидат філологічних наук, доцент – відповідальний редактор

Рецензенти

Шевченко Т. М. – доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри української літератури та компаративістики Одеського національного університету імені І. І. Мечникова

Коваленко О. А. – кандидат філологічних наук, доцент кафедри української та іноземної мов Одеського державного аграрного університету

Літературна творчість Григорія Сковороди й сучасність (до 300-річчя від дня народження) : збірн. наук. статей. Одеса : Університет Ушинського, 2022. 218 с.

© Державний заклад «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», 2022

ukraina-vikonala-vsi-polozena-rezolucii-genasamblei-oon-pro-golokost-drobovic.html

22. Щупак І. Я. Історія Голокосту у шкільних підручниках Польщі, Росії та України. *Сучасні дискусії про Другу світову війну: Збірник наукових статей та виступів українських та зарубіжних істориків*. Львів : ЗУКЦ, 2012. С. 196 – 207.

23. Щупак І. Я. Уроки Голокосту в українській історичній науці та освіті: від наративу до осмислення й постановки суспільного питання про покаяння (до 75 річниці трагедії Бабиного Яру). *Український історичний журнал*. 2016. № 4. С. 152 – 172; № 5. С. 176 – 201.

*Баєва Алла Миколаївна,
магістрантка
історико-філологічного факультету
Університету Ушинського
Науковий керівник – д-р філол. наук, проф.
Н. В. Сподарець*

ТВОРЧИСТЬ НАДІЙКИ ГЕРБІШ У КОНТЕКСТІ СУЧАСНОЇ ДИТЯЧОЇ ЛІТЕРАТУРИ

«Хто знає, що робиться там, де людина не може бачити...»
«Intermezzo» Михайло Коцюбинський

«Книжки й кава будуть навіть у Раю»
Надійка Гербіш

Постановка проблеми. Наше сьогодення, його стрімкий та непередбачуваний розвиток спонукало і Надійку Гербіш — перекладачку, лекторку та письменницю, до пошуку своїх форм літературної ідентичності. Збірки дитячих оповідань письменниці стали улюбленими книжками багатьох маленьких читачів, у яких формуються людські якості любові та поваги один до одного.

Читацький інтерес до творчості Надійки Гербіш підштовхує дослідників літератури визначити ознаки типологічно характерного та неповторного у творах дитячої письменниці. У цьому вбачаємо **актуальність нашої роботи.**

Мета дослідження — простежити становлення творчої особистості та літературної діяльності Н. Гербіш у контексті традицій української дитячої літератури кінця ХХ-поч. ХХІ ст.

Виклад основного матеріалу. Дитинство — особливий, неповторний, трішки наївний, але дуже щирий та відкритий світ. Люди — велетні, дерева — величезні, будинки — загадкові, майбутнє — чарівне і тільки щасливе.

Писати художні твори для малечі — почесно, цікаво, і, водночас, дуже відповідально. Адже світ, що створює дитина руками, думками, словами дорослого, впливає на сприйняття не просто оточуючих її людей, не лише на розуміння того, як має бути в подальшому дорослому житті, а й на формування правил та норм поведінки, визначення свого місця на землі.

Тому багато українських письменників звертаються саме до жанрових форм дитячої літератури. Цей тип творів позначений науковцями як окремий напрям літературного процесу, що має певні типологічні ознаки. «Відповідність типологічним кодам і дозволяє ідентифікувати твори як жанрові форми дитячої літератури» [15].

Окреслимо найбільш характерні тенденції сучасної української літератури для дітей. Бо саме у цьому контексті більш виразним постає індивідуальна неповторність творчості Надійки Гербіш.

Так, особливості творчих стремлінь *Марини Павленко*, що успішно працює на ниві дитячої літератури, розкривають слова з її інтерв'ю: «Не відокремлюю дитячий світ від дорослого. Дитиною зображала з ляльками маму, зараз по-дитячому прагну якогось вигаданого і захищеного світу, — де та лінія, яка визнає межу між дитинством і дорослістю? В моїй першій книжці поезій дуже багато «дитячого», але ніхто не називав «Бузкових зошитів» літературою для дітей. І навпаки, в «Домовичкові з палітрою» та

казках «Півтора бажання» не лише немає «дитячого сюсюкання», а й багато прагматизму, іронії, інших симптомів дорослого буття. Мені дуже дорога одна з рецензій «Березоля», де було сказано, що мої казки «п'ють каву, як дорослі, і люблять солодке, як діти...пліткують, як дорослі, і бавляться, як діти» [20].

Образом Дитинства для Марини Павленко став патлатий шепелявий Домовичок, якого можна поставити в один ряд із Вінні-Пухом, Карлсоном, Кракатунчиком та Кузькою. Адже збідненим буде дитинство без казкового друга, схильного до вигадок, бешкетництва, вихвалянь, а то й філософських роздумів. Її герой сипле приказками, як горохом, ненавидить телевізор-«чашокрад» і полюбляє сімейні читання, виховує вже два покоління дітей і прагне змінити долю відомих казкових героїв, малює і пише мемуари, дресує кроликів і заробляє гроші, куючи зозулею. Проте всі його пригоди перерахувати важко, краще зануритись в казкові повісті «Домовичок з палітрою» та «Домовичок повертається». Не меншої уваги заслуговують «Півтора бажання, або Казки з Ялосоветиної скрині» — мудра і тонка стилізація під народну казку, а також твори для читачів середнього шкільного віку — трилогія про Софійку-Русалоньку і нова книга письменниці «Миколчині історії».

До добрих друзів дитинства віднесемо і героїв *Лесі Ворониної*, що здобули заслужену любов малих читачів: суперагента Гриця Мамає, який однією лівою перемагає світове зло, дівчинку Олю та її kota Гарбузика, Олянку і Буцика з чарівної країни Нямликів, яка знаходиться у стіні сучасного будинку. Авторка «Суперагента ООО», «Таємниці Пурпурової планети», «Прибульця з країни Нямликів» впевнена, що дітей не потрібно ані розважати, ані виховувати. «Мій універсальний рецепт — їх треба любити! І якщо дітей любити, то вони будуть читати і розважатися, сприймати книжки і грати у розумні ігри, при цьому не перетворюючись на ігроманів» [19].

Злочинцями стають ті люди, які в дитинстві не нагналися досхочу - так вважає письменниця. Лише граючись, Олянка та її чарівний друг, кмітливий і

відважний Буцик, можуть перетворюватися на звичайних людей, оживляти іграшки, ставати невидимками, мандрувати в часі та просторі, захищати добро, допомагати слабшим та відновлювати справедливість там, де її порушено. Поруч з ігровими перипетіями є й досить серйозні. Наприклад, гість з Австралії Дмитрик, опинившись в Україні, прагне пізнати землю своїх предків. Динамічним сюжетом казки авторка постійно тримає читача в напрузі, у неї легка і органічна мова, що добре сприймається дітьми. Через гру, пригоди вони не лише вчаться оцінювати довкілля, але й будують свій власний світ.

Ще один представник гідної плеяди сучасних дитячих авторів - *Іван Андрусяк*. Щирий дитячий погляд на речі і тонку дорослу іронію поєднує він у своїх творах, які, на власну думку, розпочав писати «геть здитинів». У першому прозовому дебюті — казковій повісті «*Стефа та її Чакалка*», автор вигадав Чакалку — казкову істоту, якою на Слобожанщині батьки лякають своїх неслухняних дітей: мовляв, вона прийде вночі, забере дитину в мішок і понесе в темний ліс. Саме так і відбувається з героями повісті, які потрапляють до казкової «школи чакалок і бабаїв», де їм дозволено робити все, що заманеться. Андрусяк описує ці сцени з гумором, проте головну увагу концентрує на дитячій психології, наголошуючи на тому, що добро й любов перемагають неодмінно, і завдяки їм дитина може навіть «перевиховати» казкове страшило. Дітям молодшого шкільного віку адресує веселі пригодницькі повісті «*Сорокопуди, або Як Ліза і Стефа втекли з дому*» і «*Кабан дикий — хвіст великий*». Проте сам письменник «головним» своїм твором для дітей вважає невелику повість «*Дядько Барбатко сміється*», в якій у поетичній формі розповідається про тонкощі людських взаємин, неповторність кожної людини у світі, любов і біль, глибинний зв'язок людини і природи, красу і складність життя.

У контексті таких творів сучасної української літератури розпочала свою літературну діяльність і *Надійка Гербиш*. Читаючи її книжки, відразу стає зрозуміло, що письменниця дуже любить те, чим займається.

«Пам'ятаєш, мамо, коли я була маленькою, то запитувала тебе, що зі мною буде, коли я виросту. Мені хотілося знати, чи буду я красивою, чи буде в мене дім із сонячною терасою, різнобарвними квітами та великим кудлатим собакою, чи зможу я подорожувати й бачити море частіше, ніж раз на рік, чи я любитиму якогось хлопчика так, як ти любиш тата. Я хотіла знати, чи у мене теж буде донечка, якій я заплітатиму коси й пов'язуватиму на них яскраві бантики.

Ти пам'ятаєш? — казала, що вродливою я буду неодмінно, вважала, що в мене добрі очі й тепла усмішка, а це — головна окраса дівчинки й жінки. Найважливіше — не розівчитися усміхатися людям і дивитися на них із любов'ю. Я старалася не розівчитися, мамо. Інколи це було так складно, знаєш. Але я пам'ятала твої слова, що любити ніколи не буває просто. Утім, воно того варто. І так воно й було» [14].

«Теплі історії до кави» — це збірка добрих, «шоколадних» [1, с. 3.], цілющих слів, де містяться історії про різних людей, життя, любов, дружбу, смуток, пошуки, подорожі, домашню випічку, міста, про велосипеди, кіно й картини, про музику, лікарні, студентів, книжки, про неосвітлені вулиці й старі листи, маленькі дрібниці й великі зміни.

Літературну діяльність Надійка Гербіш розпочала у 2011 році, коли вийшла повість «Художниця», втім широкого розголосу у пресі письменниця набула після виходу у світ книг «Теплі історії до кави» [6] та «Теплі історії до шоколаду» [7].

Перша друкована книжка «Теплі історії до кави» перевидана понад десять разів, а її загальний наклад перевищує 50 000 примірників. В ній зібрані історії про почуття й настрої, сумніви й рішення, далеку дорогу й затишний дім, чужі міста й близьких людей, солодкий шоколад і терпкувато-гірку каву. У творах немає однозначних висновків і незмінних рецептів, але є пошуки та віра в імпровізацію. Є любов і сміливість, крихта суму й багато радості, чимало мрій і не менше спогадів. Герої цих історій — прості жителі звичайних містечок, загублені, знайдені, закохані, замислені, умільці

надихати й такі, що за клопоть натхнення готові поділитися останньою філіжанкою кави — хоча, що тут казати, вони готові ділитися своєю кавою й просто так. Вони щирі та справжні: пестять своїх котів, їздять на велосипедах, приймають гостей, печуть пиріжки й відсилають листівки, слухають вуличних музикантів і малюють маршрути на поторсаних картах. А ще у кожного з них є старі, улюблені горнятка, на дні яких і збереглися ці історії.

Далі була написана книжка «Одного разу на Різдво» [8]. У цій дивовижно світлій та домашній казці живе справжній дух Різдва. Родина їжачків — тато, мама та троє їхніх діток — не лише разом готуються до свята, переказують історію про народження Ісуса, а й приймають несподіваних гостей — двох маленьких ховрашків, які заблукали у лісі. Усі разом вони вчаться бути мудрими, розважливими і відкривати серця для доброти.

Книжка «Дороговкази, радіо та дощ» [9] — есеї про життя як мандрівку — до Бога, до ближнього, до себе самої. Метафора подорожі-автодороги розгортається у книжці в окреслених зовнішніх координатах дорожніх знаків, музики й дощу. Серед цього антуражу відбувається-снується внутрішнє життя героїні та її радіозв'язок з Богом, Тим, який «вчора, сьогодні і завжди той самий». Та тут і тепер Він звучить у джазових варіаціях Біблії та на крутих віражах доріг, по яких у цьому «шаленому сьогодні» мчать в обидва боки «крилаті душі авт».

Книжка «Пуанти для Анни» [10] — життєствердна історія про доброту, любов і родинне тепло. Анна має величезну мрію: дівчинка понад усе хоче стати справжньою балериною. Відколи вона побачила на сцені театру тридцять два магичні фуєте, Анна робить усе, аби її мрія справдилася, загартовує і тіло, і характер. Та чи легко бути танцівницею? Зі сцени балет видається казкою, та за лаштунками він часом нудніший за шкільну фізкультуру. Разом з Анною читачі дізнаються, що таке релеве, реверанс, екзерсис, пліє, та розкривають інші балетні секретики.

Серія «Мандрівки з чарівним атласом» [11]: книги «Мандрівки з чарівним Атласом: Венеція» та продовження «Мандрівки з чарівним Атласом: Гринвіч», де Лука і Терезка знову вирушають у захопливу мандрівку з Чарівним Атласом. Вони опиняються у Гринвічі — передмісті Лондона. Там проходить нульовий меридіан, що ділить світ на Східну і Західну півкулі. Древня обсерваторія, знайомство з професором Чемберсом, багато цікавинок з життя моряків і розвитку географічної науки — усе це чекає на юних читачів у другій книжці трилогії.

Варто сказати про доволі молодий вік письменниці, раннє дебютування в літературі (у віці 26 років) та в журналістиці — у 17. Гербіш має неабиякий досвід перекладачки, фотографіні, редакторки видавництва «Езра», кураторки з міжнародних прав американської компанії «Mosaic Rights Management» для Східної Європи та Нордичних країн. Здобувши другу вищу освіту на факультеті Міжнародних та політичних досліджень Лодзького університету та зосередившись на проблемі освітніх практик в інтеграції біженців, Надійка активно відстоює інтегративний підхід у публічних дискусіях в академічній, культурній та церковній спільнотах України та її межами.

І якщо з монографією своєї творчості поки не склалося, то критики письменниці зазнала сповна, причому оцінки діяльності розділилися радикально протилежно. Не всі фахівці сприймають її твори професійними, більше, як блогерку-тисячницю в ЖЖ та аматорку. І перше, що підпадає під гострий зір критиків — це загальні назви творів, адже «історії — це сильно сказано, бо лише близько третини творів мають якийсь натяк на сюжет, більшість — просто статичні замальовки. «Бабусин чай з липового цвіту», «Дощове мате», «Кава від Карлсона», «Лате з ароматом блюзу», «Рістреттове божевілля», «Цукор до кави» — в меню представлені майже всі гарячі напої, хоча є й нейтрально-загальніші назви: «Зимове плетиво», «Невідправлений лист» чи «Хатинка на краю вулиці» [16].

Наступне, що не оминає око прискіпливого фахівця — те, що проза Гербіш, навіть не жіноча, а суто дівоча. Стиль написання «шоколадно-зефірний позитив з коричневим, приємним для очей». Доросла героїня — виключно «закохана дружина», в її оселі гармонує домашній затишок, вечірні бесіди за гарно сервірованим столом, де панує родинне щастя. І, навіть, якщо героїня потрапляє в життєві негаразди — «не переймайтеся, все те минається. Все буде добре. В більшості ж замальовок усе добре від початку й до кінця, без жодних рухів і змін» [2, с. 14.].

Закидання стосуються не лише happy end творів, а й постійної уваги до деталей гардеробу та кулінарії, хоча соціального статусу чи занять героїв читач майже не знає. Зате ми чітко та глибоко занурюємось у внутрішній світ героя, сповнений кохання, ніжності, любові до ближнього та непереборного оптимізму. Тут даються знаки християнські віросповідання авторки та, як пише сама Надійка: «Я вірю в радість — ту, що залишається міцною незалежно від зовнішніх обставин. Вірю в Ісуса» [18].

Іншої думки дотримується Ірина Славінська — українська журналістка, ведуча, перекладачка, літературознавиця, громадська діячка, редакторка програми «Громадська хвиля», спільного проекту «Громадського радіо» та «Українського радіо». «Я думала про історію зі звинуваченнями Nadiyka Gerbish у нібито якомусь такому впливі на ЗМІ для кращої інформаційної підтримки книжки «Теплі історії до кави»... вкупі з конспіративними історіями про зв'язок Надійки та Аделаджі... ну і так далі... Так от, висновки мої такі: схоже на те, що людина елементарно медійно грамотна, котра вміє правильно написати реліз і запросити журналістів на презентацію чи на інтерв'ю — то вона ризикує отримати звинувачення в своєрідній «джинсі». Ну бо інші письменники так не вміють – ну ж бо заздрити більш медійно підкованим колегам. І другий мій висновок: говорити, що «Теплі історії до кави» надто «мімішні» та солодкі — то справа смаку. Пардон, комусь смакує той самий Дочинець, і нічого, рівень цукру в крові не зашкалює. Так само ідеальні звитяжні українці та кривоногі москалі Шкляра оскомину нікому не

набивають, як я бачу. Я не хочу порівнювати названих тут письменників – вони надто різні. Я маю на увазі, що на кожного автора є свій читач. Дайте нарешті дівчаткам-підліткам і хрестоматійним луркморівським «девушкам со сложным внутренним миром» пити свій чай під своїм пледом і читати свої солодкі історії своєю українською мовою»[17].

Отже, враховуючи вищезазначені погляди і різні точки зору окремих критиків, можна впевнено констатувати, що:

- українська дитяча література, зокрема й твори Н. Гербіш, у центрі уваги не лише читача, на якого головною мірою вони і розраховані, а й критиків та журналістів;

- саме остання категорія розділилась в своїх оцінках творчості письменниці;

- такий вибух різнопланової критики щодо більшості опублікованих оповідань авторки, дає чіткий сигнал, що книжки цікаві та користуються популярністю (на книжкових полицях в крамницях вони, зазвичай, відсутні через шалений попит у читача).

- і головне: кому обирати? хто має визначати критерії оцінки творчості? кому цікаво читати або слухати казкові мандри героїв оповідань Гербіш?

Вперше побачивши світ 15 вересня 2012 року, її книжка «Теплі історії до кави» відразу стала бестселером на Львівському форумі видавців, а згодом, цілком очевидно, здобула перше місце в рейтингу «Топ --20» мережі Книгарень «Є». Восени того ж року «Теплі історії...» одержали нагороду «European Christian Book of the Year», який відбувся на європейському християнському форумі видавців Marketsquare Europe в Будапешті[3, с. 89].

Відтоді Н. Гербіш заслужено посідає місце не просто провідної авторки дитячих творів, а саме авторки жанру тревелог, що згодом підштовхнуло інших сучасних українських письменників впритул зайнятися цим напрямком, як модно сьогодні казати: Гербіш стала інфлюенсером –

людиною, думка якої має вплив на інших. Можливо цей фактор і став основним щодо попиту на творчість останньої.

Українська письменниця і перекладачка, дружина, мама, мандрівниця — все це Надійка Гербіш. Її твори стали українськими бестселерами й були відзначені національними та міжнародними нагородами. Кілька дитячих книжок вийшли також шрифтом Брайля та видані в аудіо-форматі для використання в програмах інклюзивної освіти. Її праці були відзначені в численних академічних та популярних журналах (зокрема, журналі «Forbes», «Український Тиждень», «Країна»). Вона переклала два десятка книжок високого профілю з англійської — зокрема «Ключові рішення» Дж. В. Буша, «Шлюб, про який ви завжди мріяли» Г. Чепмена, «Розвиваючи лідера в собі» Дж. Максвелла, «Снайпер Арафата» Тасса Саади, «Психологія та християнство: 5 поглядів» під редакцією Еріка Л. Джонс тощо.

Висновки. Сучасна українська література для дітей — це якісно нове, модернове, художньо-естетичне та соціокультурне явище, що певний час перебувало на маргінесах теоретико-літературних студій, зумовлене попитом на інші, часто не традиційні погляди [13, с. 3].

Творчість Н. Гербіш цілком стає в нагоді та виправдовує таких шалений попит, адже без цікавих захоплюючих книжок неможливо уявити справжнього дитинства, її книжки — завжди цікавий матеріал для дослідження.

Основне наше завдання полягало в популяризації творчості сучасної молоді письменниці, в окресленні оригінальної стилістики, увазі до її чуттєвих та щирих історій, що вчать маленького читача любити, співпереживати та вірити в дива. Ці книжки — історії про велику мрію та нелегкий шлях до її здійснення, про родинну любов та підтримку. Вони формують нового читача з високими моральними якостями. Саме моделювання художнього світу творів Надійки Гербіш, персонажна система, тип оповіді дозволяють констатувати відповідність дискурсу авторки тенденціям розвитку сучасної дитячої літератури.

Література

1. Барський І. Перемагає новаторство : Бесіда з Ігорем Барським провела Надія Гербіш. *Вільне життя*. 2008. С. 3.
2. Брик А. Теплі історії до кави Надійки Гербіш : презентація деб'ютної книги молодой письменниці зі Збаража *Свобода*. 2012. № 78. С. 14.
3. Богданець-Білокаленко Н. І. Художнє слово для дитини – духовне джерело формування національних цінностей. *Педагогічна освіта : теорія і практика* : зб. наук. праць. Кам'янець-Подільський : ПП Зволейко Д., 2010. Вип. 5. С. 89--97.
4. Гербіш Н. Дітям потрібні «живі книжки»: *RIA плюс*. 2016. № 15. С. 18.
5. Гербіш Н. Чарівний атлас Надійки. *Вільне життя плюс*. 2016. № 55. С. 6.
6. Гербіш Н. «Теплі історії до кави». Брайт Букс. Київ, 2012.
7. Гербіш Н. «Теплі історії до шоколаду». Брайт Букс. Київ, 2012.
8. Гербіш Н. Одного разу на Різдво. Видавництво Старого Лева, Львів. 2014.
9. Гербіш Н. «Дороговкази, радіо та дощ». Видавництво Свічадо, Львів. 2015.
10. Гербіш Н. «Пуанти для Анни». Видавництво Старого Лева, Львів. 2018.
11. Гербіш Н. «Мандрівки з чарівним атласом». Видавництво Старого Лева, Львів. 2018.
12. Гнідець У. С. Концептуалізація розуміння сучасної літератури для дітей та юнацтва в світлі наукової критики *Вісник Центру дослідження літератури для дітей та юнацтва*. Вип. 1. Тернопіль: Навчальна книга. Богдан, 2011. С. 25--35.
13. Качак Т. Б. Художньо-естетична парадигма сучасної української прози для дітей та юнацтва: автореф. дис. на здоб. наук. ступ. д-ра філол. наук : 10.01.01. Черкаси, 2019. 40 с.
14. Гербіш Н. Як створювалися її «Теплі історії» URL: <https://blog.lavkababu.in.com/ukr/nadiika-herbish-iak-stvoriuvalysia-ii-tepli-istorii/> (дата звернення: 15.07.2022).

15. Вовк О. В. Основні завдання української дитячої літератури. *Роздуми над проблемою*. URL: <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/16570/27-Vovk.pdf?sequence=1> (дата звернення: 01.08.2022).
16. Дубинянська Я. ЛітАкцент. *Кава, церква, мерчендайзер*. URL: <http://litakcent.com/2012/11/28/kava-cerkva-merchandajzynh> (дата звернення: 20.06.2022).
17. Славінська І. URL: <https://www.facebook.com/iryna.slavinska> (дата звернення: 20.06.2022).
18. Бондаркова М. Надійка Гербіш письменниця. Щастя материнства. URL : <https://svitle.org/novini/interviu-z-hostiamy/2984-nadijka-gerbish-pismennitsya-shchastya-materinstva> (дата звернення: 20.06.2022).
19. Воронина Л. Український інститут книги. URL: <https://www.youtube.com/watch?=gwtisTYLw00> (дата звернення: 01.08.2022).
20. Павленко М. Український інститут книги. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=KWBUX2xF1nQ> (дата звернення: 15.07.2022).

УДК 811.161.2'373.

*Ірина Гинга,
магістрант
історико-філологічного факультету
Університету Ушинського
Науковий керівник – канд. філол. наук, доц.
Е. В. Боєва*

ФУНКЦІОНАЛЬНО-СТИЛІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ІМЕННИКОВОЇ СИНОНІМІЇ У РОМАНАХ ПАВЛА ЗАГРЕБЕЛЬНОГО «РОКСОЛАНА» І «Я, БОГДАН»

Постановка проблеми. Як відомо, у процесі творчої роботи над втіленням ідейно-художнього задуму митець користується величезними